

Csúnyán eltájolta magát Pintér Béla és Társulata

2025 november 13. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Igen. Ez az az el?adás, ahol Schmidt Mária alakmását, Schanda Verát az Átrium színpadán bottal agyonverik, s egy tulipános ládába süllyesztik. Megnéztük, megítéltük.

Rajtunk semmi nem múlott: próbáltuk úgy követni az el?adást, mintha nem egy politikai aktivistáknak írt, lelkesít?nek szánt tanmesébe botlottunk volna, hanem egy rendes színiel?adásba.

Spoiler: végül aztán csúnyán eltájolva érezhetjük magunkat. De ez legyen azok baja, akik jól elvannak ezeken az eltájolt tájakon, és színes tinták helyett Kosztolányival inkább kokainról álmodnának, s bottal a kézben Hetvenmez?n hetvenkedni a nagy ságun ellen indulnának.

Ahogy azt Móricka elképzeli: a NER nagyasszonya összekever két szót

Amúgy nem a Hatvanpusztára célzó képzeletbeli Hetvenmez? szerepeltetése a csúnya eltájolás darabban. Ez egy átlagos szójáték, van, akinek tetszhet is. A szekunder szégyen érzetét kiváltó igazi borzalom nem ez. Hanem a szabadszállási tájház nevét alkotó szóösszetétel egyik elemének, a „táj” szónak a felfoghatatlanul ostoba félreértése, amit a darabot író és rendez? Pintér Béla Schanda Vera „professzor asszonynak” és a mögötte álló f?nöknek, a „nagy ságunnak” próbál tulajdonítani.

Nos: most leírom ezt a teljes komolysággal el?adott, s a néz?kkel végig elhitetni próbált félreértést, ami Pintér Béla darabjában szinte minden cselekményszálat mozgatni hivatott. Nem lesz benne köszönet. De legalább szóltam el?re.

A *Kabuki* cím? el?adás cselekménye arra épül, hogy adva van egy Szabadszálláson él?, költ?i ambíciókkal is megáldott, Csányi Miklós nev? lelkes lokálpatrióta, aki saját pénzéb?l tájházat rendez be a településen, de az el?készületek közben összekülönbözik a várost vezet? kormánypárti polgármesterrel, aki egy Miklóstól ajándékba kapott miskakancsó láttán úgy véli: ?t most bizony NER-es köcsögnek tekintik. A tájház avatására a konfliktust elsimítandó Szabadszállásra érkezik a NER legendás professzor asszonya, akit a darabban Jankovics Péter jelenít meg, hogy politikai ajánlattal találja meg Miklóst. Az útja el?tt el?zetesen is tájékozódik, s azt a visszajelzést kapja, hogy Miklós nyitott lesz az ajánlatra. Miel?tt az ajánlatát megtenné, el?húzza azt a kedves kis szuvenírt, amit Bangkokban, Thaiföld f?városában vásárolt Miklós tájháza számára. Ezt nem más, mint egy japán színházi álarc, ami a kabuki nev? japán színházi m?fajt idézi az avatottaknak – akik közé persze a síkhülyének ábrázolt professzor asszonyt egyáltalán nem lehet besorolni. ? ugyanis a Thaiföldön vásárolt, általa a thai kultúra részének tekintett álarcot azzal ajándékozza a szabadszállási tájháznak, hogy elismerje Miklós szerinte kiváló politikai érzékenységét, aki nyilván a kínaiak által Magyarországra költöztetett akkumulátorgyárban már hamarosan ott dolgozó thai vendégmunkások el?tt kíván tisztelegni a „thai házzal”, ami a kormányzat keleti nyitást célzó politikájának is a derekas elismerése.

Egy hiteles pillanat: a színpadon és a néz?téren is mindenki lefagy

És akkor itt Csányi Miklós látványosan lefagy – mert maga sem akarja elhinni, hogy ez a bornírt félreértés egyáltalán megtörténhetett. Gondolta a fene – szólhatna a költ?vel err?l a totálisan zakkant képzettársításra reagálva, de inkább hallgat.

Van egy jó hírünk Pintér Bélának. Ez a Szabó Zoltán kiváló alakításával el?adott, pár pillanatig tartó lefagyás teljességgel hiteles emberábrázolás. Mi, a néz?k is totálisan lefagytunk ett?l a kapitális baromságtól. S ekkor még nem tudtuk, hogy szinte az egész darab erre a félreértésre épül.

Hogy ami Szabadszálláson még „táj”, az Budapestr?l nézve valójában már „thai”, s ha thai, akkor keleti nyitás, de ami thai, az a körúton belüli színházi belterjesség ügyesnek hitt trükkje folytán valójában már japán. S ha japán, akkor kabuki. S ha kabuki, akkor Hetvenmez?n – ami nem más, mint Hatvanpuszta éteri és japán mása – csakis a nagy ság élhet, akit levágni nem kell félnetek.

Mert ha a professzort asszonyt valaki agyonverte, akkor onnan már nincs más út, csak el?re. Hetvenmez?re, egyenesen a nagy ság elébe.

Mondtam, hogy fájni fog.

Vannak annyira sikerületlen, annyira félretájolt szóviccek, amiért Dante poklában valami nagyon rafinált büntetés

járhatna a vicc kitalálójának. Mondjuk egy forró vízzel teli üstben f?ve kellene Pet?fi Sándor a *Tisza* cím? versét hallgatva bottal ütni, de soha el nem törni egy NER-es köcsögnek hitt pszichedelikus miskakancsót.

(A szabadszállási születés? Pet?fi Tisza cím? versét amúgy nem véletlenül hozom fel, hiszen a darabban az is poén tárgya.)

Nagyon gáz egy rossz szóviccre építeni egy teljes darabot, de ez a rettenetes hendikep azért nem teszi teljesen tönkre ezt el?adást – ami persze csak akkor fontos, ha valaki nem kizárólag a NER-ek címzett beszólásokért megy színházba, hanem egy jól m?köd? színpadi produkciót sem vetne meg.

Pintér Béla az ostoba kezdést helyrehozva – ügyes mentésként – néha azt is megmutatja, hogy azért nagyon ért a színpadhoz, s ezt az id?síkok és cselekményszintek rafinált váltogatásával is szépen érzékelteti, más kérdés, hogy ezen az úton ?t egyre nehezebb követni.

Ilyen állat pedig nincs: a modern színház és politikai kabaré egyszerre nehezen jön össze

Ami érthet? is, mert saját magának teszi nehézzé ezt a feladatot: egyszerre akar ugyanis modern színházat csinálni, s a NER-nek beszólogató szimpla kabarétréfákat összeütni.

Mert adva van egyfel?l a közönség soraiban azonnali lelkes röhögést szül? sok-sok kikacsintás a Hetvenmez?n szaladgáló csíkos lovakról, meg a Bangkokban a bankkártyáját használni nem tudó professzor asszony mellett gálánsan fizet? f?nökr?l, akinél ugye mindig van készpénz. De adva van egy valóban izgalmas keretjáték, s a keretjáték határai között kibomlóan egy további szürreális fantáziajáték is, amelynek önmagában is több cselekményszintje és id?síkja van, s amelyben a nagy sógun mellett az orosz polgárjogi harcos, a néhai Navalnij szelleme is felbukkan, s amelyben Csányi Miklós felmen?je, Csúnya Miksa, a XIX. század helyi betyárh?se is közénk férk?zik Adorján Bálint karakteres alakításában, mint dr. Jekyll mell?l Mr. Hyde a patinás rémtörténetekben. Csúnya Miska ugyanakkor egyszerre t?nik fel a múltból elszabadult rémlátomásként, de Csányi Miklós hasadt tudatában él? pszichotikus zavarként is. Hogy aztán ne csak Csányi Miklós tudattalan szorongásai szabaduljanak el a színpadon, hanem a Szabadszállás kulturális emlékezetében él? két költ?óriás, Pet?fi Sándor és József Attila is szépen összecimboráljon, miután Pet?fi a síri világból kikelve anakronisztikus jelenéssé avanzsál, s József Attilával egy térben és id?ben kóricál. ?k ketten lesznek végül azok, akik az el?adás fináléjában engedélyt adnak a betyárnak, Csúnya Miskának, hogy a nagy sógunt levágni Hetvenmez?re induljon. Hogy miért? Mert József Attila er?sen nehezményezi, hogy ez a nagy sógun volt az, aki a rakparti szobrát Budapesten 20 méterrel arrébb rakatta. (Az id?síkok és a cselekményszálak között rendre eltéved? közönség erre megint hálásan felnevet. Helyben vagyunk. Ez már Budapest, s nem Szabadszállás. Értjük a csíziót. Vettük az adást.)

Nem lehet nem elismerni, hogy ebben a sok szálon tekerg?, sok id?síkot kever? történetben van rendszer, s a színpadi el?adás közben ez a furcsa kavarodás igenis m?köd?képes, nyomokban szórakoztató is tud lenni. Baj nem is a posztmodern módon kaotikus színpadi cselekménnyel van, hanem azzal, hogy Pintér Béla a modern színház eszményéhez h? jeleneteket is kiforgatja önmagukból, ha a politikai aktivizmus eszközeihez nyúlhat. Mert ahogy egy rossz szóviccért, úgy egy lehetséges politikai áthallásért is mindent odaad. A színpadi cselekmény hiteleségét is.

Pintér Béla maró gúnnyal támad a NER-re, de közben Magyar Pétert is telibe találja

Így aztán nem elég neki az, hogy megalkotja a XIX. századi id?síkot és cselekményszálat: Csúnya Miska betyárral és az ?t üldöz? zsandárokkal, de a három szögedies tájszólással beszéltetett zsandár közül a százados urat (Takács Géza játssza rendkívül szórakoztatóan) hirtelen egy telefonhívással is megtalálja, s akkor a százados úrban hirtelen már Szijjártó Péter külügyminiszter alakját illene felfedeznünk, aki megszeppenten oroszra váltva fogadja a Moszkvából érkez? parancsot a Navalnij-szimpatizánsként, vagyis veszélyes elemként számon tartott

Csányi Miklós agyonverésére.

S nem elég, hogy Pintér Béla megteremti a Csányi Miklós tudat alá fojtott szorongásai nyomán megtestesül? Csúnya Miskát, a betyárt az els? színre lépéseként még a hetvenmezei építkezésen egy karám megépítésér?l lemaradó sértett kisvállalkozó figurájával is összekombinálja, hogy aztán ebb?l a professzor asszonynak el?adott sértett ágálásból alakuljon ki az az ominózus bottal verés a színpadon.

Itt szabadjon megjegyezni valamit err?l az okkal elhíresült, egyébként a színpadi cselekménybe szinte ok nélkül beleer?szakolt – Schmidt Mária személyével szemben áttételes színpadi abúzust elkövet? – er?szaktevésr?l. Ha már ilyen nagy híre ment ennek az er?sen túlértékelt, valójában gyengén motivált jelenetnek, azt is észre kellene vennünk benne, hogy Pintér Béla itt – talán akarva, talán akaratlanul, de – magát Magyar Pétert is nevetségessé teszi. Hiszen amikor Pintér Béla hálás – és nyilván nem kormánypárti – közönsége itt nagyban szórakozik, akkor valójában a Magyar Péter-jelenségen is megütközhetne. Mert ahogy Csúnya Miska azon sért?dik meg, hogy nem jut neki munka a karámépítésnél Hetvenmez?n, s csak ezt követ?en fordul a professzor asszony, majd a nagy sógun ellen, akkor lelki szemeink el?tt nyugodtan megjelenhet az ellenzéki szerepvállalása el?tt még Mészáros L?rincnél munkáért kuncsorgó Magyar Péter alakja is, akit aztán szintén a sértettség mozgatott, ha nem is tulipános ládáig, hanem egy furgon platójáig. Ez a képzettársítás teljesen evidens – az viszont szinte kizárt, hogy a közönség nevetése erre a jelenségre is kiterjedne. Nyilván nem, de ezúton üzenjük az el?adás további néz?inek, hogy Csúnya Miska alakjába innent?l fogva legyenek szívesek belelátni az ellenzéki karámépít?t, Magyar Pétert is. Most már Pintér Béla színm?írói munkásságának jótékony hatásaként is.

Ha a színpadi cselekmény néha valóban virtuóz alakítását Pintér Béla ennyire alárendeli a politikai áthallások kimunkálásának, nem túlzás a darabról szóló színikritikát is úgy zárni, hogy a darabot mi se csak színpadi m?nek vegyük, ahogy ? sem zárkózott el a politikai aktivizmustól.

Hiába húznak a Tiszához, egyre csak az SZDSZ örökségével házalnak

Mert az igazán nagy meglepetések csak ekkor várnak ránk. Ha ugyanis a Kabukit nemcsak színpadi produkcióként, hanem politikai publicisztikaként is értékeljük, megdöbbent? felismerésekig juthatunk el.

Pintér Béla darabja ugyanis annak bizonyságával szolgál, hogy

a budapesti ellenzéki értelmiség bármennyire szeretne is Tisza-szimpatizáns lenni, ha beleszakad, akkor sem tud mást kiadni magából, mint az SZDSZ örökségét.

Kezdjük azzal, hogy amikor Csányi Miklós visszautasítja a professzor asszony ajánlatát, hogy induljon el a színeikben választáson polgármesterjelöltként, azzal érvel, hogy ? Navalnij miatt nem tud odaállni a kormánypártok mellé. Merthogy ? tényleg egy igazi h?s volt, aki tenni akart valamit a diktatúra ellen, a magyar kormány pedig nem a demokrácia mellett áll, amikor Navalnij küzdelmét figyelmen kívül hagyja. Ezen a professzor asszony jót csodálkozik, s válaszul a saját moszkvai tapasztalataira hivatkozik.

De itt most nem is ez a lényeg. Hanem Navalnij emblematikus alakként kezelése. Ami egy az egyben az a polgárjogi alapú er?sen, doktriner ellenzéki attit?d, amit a korabeli SZDSZ képviselt.

Erre reagál a Miki felesége azzal a teljesen józan megütközéssel (amit Fodor Annamária rendkívül hitelesen ad el?), hogy de mégis mit akar Miki ezzel a Navalnij melletti felesleges és értelmetlen kardcsörtetéssel. Merthogy ? is tiszteli és becsüli Navalnijt, de neki inkább nem az orosz polgárjogi harcos érdekében, hanem kettejük érdekében kellene szólnia a professzor asszonynak.

Igen. A Navalnij-motívum túlontúl hangsúlyos szerepeltetése pontosan az a tévedés, amit az SZDSZ mindig képes volt elkövetni: nem a valós társadalmi kérdésekre, hanem a doktriner, ám szerintük elvszer?en képviselend? emberi jogi tételekre hagyatkozva.

S csak arra ügyelve, hogy az emberi jogok képviselete szigorúan kimerüljön a tibeti zászló lobogtatásában, s még

csak véletlenül se terjedjen ki saját véreinkre, mondjuk a Kárpátokon túli csángók vagy a Kárpátalján él? magyarok emberi jogainak védelmére.

Ugyanez a hamisítatlan SZDSZ-es attit?d köszön vissza a darabból akkor, amikor Miki felesége azért borul ki, mert a professzor asszony ajánlatát visszautasító férje ezzel szerinte elbaltázta azt, hogy valamivel ?k is el?rébb jussanak az életben. És akkor Pintér Béla azt a magvas gondolatot adja szerepl?je szájába, hogy számukra a társadalmi és az egzisztenciális el?rejutás csimborasszója nem lehet más, mint hogy Szabadszállásról megérkezhetnének Kecskemétre, s ott vállalhatnának munkát.

Ide vezet a vidék lenézése: az ? szemükben Mucsa már Kecskeméttel is határos

Ezen a Margit körúti Átrium közönsége nagyot nevet, de közben talán senki nem gondol bele abba, hogy ez a nevetés pontosan az SZDSZ mucsai magyarokon derül? nevetése. Innen nézve nyilván vicces a vidéki emberek esetleg lassú lépkedése az egzisztenciális ranglétrán, de ennél kevés mérgez?bb hatású tétel van, ami jobban megoszthatná az országban a vízfej? f?város és a vidék népét.

S a Tiszának szurkoló körúti színházak nem tudnak mást adni, mint ami a lényegük: nekik Szabadszállás és Kecskemét egyre megy. A thai szót pedig nyilván a thai masszázsszalonok sokasodó budapesti jelenléte miatt érthetik félre ilyen könnyedén.

Ha a Kabukiban politikai publicisztikát látunk, akkor a darab végkövetkeztetése az igazán dermeszt?. Vagy – ha jobboldali patrióták és szuverenisták fel?l nézzük – éppenséggel vigasztaló. Mert ha ekkora katyvasz és dühös reménytelenség van a kormánykritika élén járó budapesti színházi értelmiség fejében, akkor a helyzetük jóval nehezebb, mint ahogy gondolnák. Mert a darab azt is nyilvánvalóvá teszi, hogy ?k maguk sem hisznek abban, amiért annyira hevesen ágálnak. A változások értelmében.

S ha így vesszük, akkor a Kabuki egy részben reprezentatív, rendhagyó, de hiteles közvélemény-kutatásnak is megteszi. Mert egy nagyon is jellemz? mélylélektani utazást tesz oda, ahol a képzeletben a h?seink sírjai domborulnak.

S amikor idáig elérünk az alkotókkal, akkor már a rendszerkritika legsötétebb bugyraiban járunk. Ahol a bugyrok sötétségénél csak a bennük vesztegl?k gondolatainak sötétsége s?r?bb.

Mert mi is történik a darab keretjátékán belül megjelen? japán fantáziajáték fináléjában?

A tudathasadással küzd?, er?sen deformált személyiség? kisvárosi h?s, Csányi Miki alteregója, a betyár Csúnya Miska ekkor már megkett?zött alakban tör rá Hetvenmez?re, hogy levágja a nagy ságunt. Itt már a személyiségének felbomlása tehát odáig jut, hogy a híres romantikus alakmás, a doppelgänger sem egy, hanem két alak a számára – bel?le vétetve, s egyszersmind vele, az ? szorongásokkal terhelt, gyáva és megalkuvó természetével is összefeszülve. A két betyár megküzd Hetvenmez? két ?révél, majd a birtok urával is, s már éppen gy?znének, de egyszerre csak megjelenik szintén japán álarcban Navalnij szelleme, aki – ha a Kiss rajongója lenne – ezzel a fizimiskával sikerrel indulhatna egy Gene Simmons-hasonmásversenyen. Navalnij meglepetésre szabad elvonulást ad a ságunnak, azzal, hogy számolgassa csak nyugodtan a pénzét, s ha gondja lenne a Közép? Birodalomban, akkor a keleti császár majd nyilván befogadja, menedékkel kínálja. A tér kiüresedik, s gy?zelmi ünnep helyett valami vigasztalan magány járja be a teret, amelyben Navalnij szelleme leveszi magáról az álarcát, s mögötte megint csak a Csányi Mikit alakító színész t?nik fel. Zavarodottan nézve ki a fejéb?l a semmibe.

Ez a finálé két okból is letargikus – de fájjon ez annak, aki ezt fájlalni akarja. Egyrészt azzal, hogy Navalnij szelleme mögött megint csak Csányi Miki jelenik meg, a kisvárosi h?s személyiségén még az addigi deformációinál is súlyosabb pszichotikus zavar hatalmasodik el. S az ? szorongásait legy?z? látszólagos h?siessége, hogy tudat alatt ki tud bocsátani magából két betyár formájú avatart, most még inkább csak egy háborodott elme tüneteként sejlik fel – mert így már nem csupán az ? lázadásra termett két énje, hanem a maga egzotikus, félig orosz, félig japán eszményképe is saját bomló tudatának szüleménye. Másrészt azzal, hogy Navalnij szellemének önleleplezését Pintér rendezése egy dráma súlyú pillanattá formálja, már el is nyomja a ságun eltávolításának félsikerét, s a gy?zelmi diadal helyére az ?rület apoteózisát állítja.

Ezt az ?rületet még csak fokozza a keretjáték visszatérése, amelyben minden olyan, mintha ez a lázálom meg se történt volna. A professzor asszony él, tájházat avat, s a tájház, Miki szolgai megalkuvásának hála, egyszersmind a thai kultúra háza is már. Pintér Béla viszont még a keretjáték ünnepi jelenetét is tudatosan szétzilálja: a vers elején egy általa írt, tudatosan anakronisztikus Pet?fi- verset szavaló Miki most megint szavalni kezd, de most a Talpra magyart szavalja.

Hol sírjaink domborulnak, az unokáink köpni fognak?

Az eleinte hibátlan szavalatba viszont megint belegyalogol Csúnya Miska alakja, aki szomorkás dallal téríti ki a szavalatot az eredeti kerékvágásból. Ekkor Miki megint elveszíti a józan énjét, s a Talpra magyart átköltve durva átkozódásba kezd.

Azt kiabálva, hogy hol sírjaink domborulnak, ott unokáink köpni fognak. A darab vége pedig annak az ?rületbe hajló mondatnak a kiabálása, hogy a magyarok istenére esküszünk, hogy mi bizony rabszolgák leszünk.

És ez az, ami nagyon is meglep?. Mert egy színiel?adást nézve legalább annyira fontos lehet a közönség számára az a fiktív tér, amit a színészek megjelenítenek, de az a hangulati játéktér is, amit az érzelmeikkel maguk köré kisugároznak.

Pintér Béla darabja, a Kabuki ezen a téren viszont hangosan kiabáló keser?séggel adja át magát a kiúttalanság érzésének. S ezzel egy eléggé lehangoló jóslatot közvetít azoknak, akik a darabját ellenzéki aktivistaként próbálják megnézni, hogy abból a változásba vetett hit reményét maguknak szépen kihüvelyezhessék.

Mert mit is mond nekünk? (Nekik.)

Hogy a változást sértett, pszichés zavarokkal küzd? alakok mozgatják, akik csak azért támadnak rá a fennálló rendre, mert az ?ket nem részesítette elég kegyben. Zsíros megbízásokban. S hogy az a változás, amelyet ezek az alakok elérhetnek, csak egy darabjaira hulló, reménytelen világot eredményez, amelynek a darabjai legalább olyan számosak, mint a változást mozgató népvezér hasadt tudatában szorongó hasadékok.

Nos, ha a Kabuki politikai publicisztika lenne, nem akármilyen pszichológia elemzést érdemelne. Írójának hitét, személyiségének integritását, reménytelen vágyainak homokba fojtását nem kis munka lenne megfelel? kórképbe foglalni.

S végezetül még valami. A bomló tudat szüleményeként a színpadon elszórt zavaros verssorokra, nemzeti klasszikusaink der?snek hitt vagy éppen provokációnak szánt meggyalázására utalva. Mert van ebb?l itt b?ven. Amikor a professzor asszony meggyilkolása kiderül, s a személyiségzavara mögé rejt?z? gyilkos személye körül egyre szorul a hurok, azon elmélkednek a darabban, hogy nehéz lenni a büntetés el?l hova menekülni.

S erre fel a közönségben nagy nevetést kiváltva a Vörösmarty Szózatát idézik. Mondván, hogy a nagy világon e kívül nincsen számunkra hely.

A keretjáték fináléjában pedig Pet?fi versének magyarokat talpra állító akaratát forgatják ki önmagából. Mondván, hogy ahol a sírjaink domborulnak, ott unokáink már köpni fognak.

Ez az, ami megint a valaha volt SZDSZ-t juttatja az ember eszébe ezeket a körúti színházi attrakciókat látva. Az SZDSZ hihette azt még a kilencvenes években, hogy a jobboldal számára ikonikus kulturális elemeket szabadon kigúnyolhatja. Hogy a Szent Koronára szabadon micisapkát tehet, s hogy a Szent Jobbot szabadon tetemcafatnak titulálhatja.

Az ilyen polgárpukkasztásra persze ma is mindenkinek megvan a joga. Csak azóta a jobboldal politikai közössége felébredt. S már nem marad következmény nélkül, ha valaki ilyet tehet.

Hogy mi a következmény, azt persze esete válogatja. A Kabuki éppenséggel az az eset, amikor, ha megnézzük a darabot, néha akár nevetünk is rajta. Amikor otrombaságra vetemednek benne, akkor meg szót emelünk ellene. Már csak a n?i méltóság védelmében is. Ami elvben a polgárjogi harcosoknak lehetne fontos, de néha azért nekünk is kiosztják ezt a szerepet. És nem ugrunk el el?le.

De ha már megnéztük a Kabukit, s hallottuk benne a Talpra magyart kigúnyoló, dehonesztáló parafrázisokat, akkor mi is csak úgy teszünk, ahogy ?k tesznek a színpadon. Amikor betyárosan, hetykén szólogatnak be hol erre, hol arra.

A sírjainkat leköpköd? unokákra is volna hát válaszunk. Akkor most ezt hallja mindenki úgy, mintha ezt a pár szót mi is szögediesen köknénk oda.

Legfeljebb ti sírjaitokat, drágáim. És a ti unokáitok.

Részünkr?l pedig minden rendben. Köszönjük az odaadó figyelmet. És csak annyit jegyeznénk még meg, hogy Kecskemét egy csodás város.

Toót- Holló Tamás - www.magyarnemzet.hu

Ajánló